

Gade (SF):

Jeg forstår godt motiverne bag den sidste ærede talers forsøg på at sovse debatten til i uklarheder, men det er ikke SF's opgave i dag at bidrage til, at det skulle være uklart, hvad der drøftes.

Jeg vil først sige følgende til statsministerens betragtninger mod mit indlæg om åbningen over for Østeuropa og EFTA-landene. Statsministerens udgangspunkt er, at vi ikke må ned-sætte EF-tempoet, og at det er det, SF argumenterer for. Nej, SF argumenterer for, at der skal opstilles en anden dagsorden, at det er en anden dagsorden, Europa har brug for. Og det er altså vores tanke om et åbent samarbejdende Europa.

Jeg noterede mig med stor tilfredshed, at hr. Ivar Nørgaard også tog afstand fra statsministerens fremstilling, og jeg vil gerne spørge statsministeren, om justitsministeren dækker regeringen i en artikel, han har skrevet i Nordisk Kontakt nr. 13, 1989, der er udkommet i går, og hvori justitsministeren siger:

»Vi kan naturligvis ikke give de nordiske lande, som ikke er medlemmer af EF, indflydelse på den europæiske beslutningsproces. Enten er man medlem eller ej.«

Det er ikke SF's mening med udviklingen i Europa. Det er ikke det ønske, EFTA-landene har fremført i forhandlingerne med EF, og det er heller ikke det synspunkt, hr. Ivar Nørgaard har givet udtryk for.

EFTA-landene har bedt om en fælles beslutningsmekanisme mellem EF og EFTA-landene. Det er vores ønske, at det »mere åbne Europa« skal støttes og ikke modarbejdes. Jeg kan kun tolke justitsministerens udtalelser som, at han modarbejder den tanke.

Endvidere har vi sagt, at den sociale dimension skal på dagsordenen – ja, vi har endda sagt, at det ikke kun er i EF, der skal være faste regler. Vi kan ikke leve med, at Margaret Thatcher og andre konservative regeringer stritter imod. Vi er også nødt til at tænke lidt bredere i en europæisk sammenhæng, også uden for EF, og prøve at få en social dimension også i Østeuropa i løbet af en periode.

Det er for mig klart, at EF spiller en vigtig rolle i denne sammenhæng, og statsministeren ved jo også, at f.eks. opbygningen af en bank styret af EF har SF's fulde støtte. Derfor er den måde, statsministeren angriber denne sag på,

efter min bedste mening misvisende, og jeg har i hvert fald forsøgt her at argumentere for et helt andet grundlæggende syn.

Dernæst vil jeg gerne takke hr. Ivar Nørgaard for det klare svar om fortolkningen af spørgsmålet om økonomisk, valutarisk samarbejde i forbindelse med dagsordenen. Dermed har vi fået taget stilling til det, som vi synes var vigtigt i denne debat, nemlig at Delorsplanens anden og tredje fase altså indgår i debatten, om end ikke helt tydeligt.

Endelig kommer jeg til mit næste spørgsmål til hr. Ivar Nørgaard. Det er betragtningen om, at regeringen skal udvirke, at den kommende regeringskonference får det brede mandat, at den omfatter samarbejde og beslutningsformer, samarbejdsmonster med EFTA-landene osv.

Hvad lægger Socialdemokratiet i at »udvirke«? Hvis statsministerens lidt sure bemærkninger hernede fra stolen for lidt siden skal stå til troende, er det jo ikke regeringen, der vil være den mest offensive i at udvirke, at vi skal have det brede samarbejde, og at der skal laves fælles beslutningsmekanismer og procedurer.

Altså er jeg nødt til at spørge ordføreren for Socialdemokratiet, hvad Socialdemokratiet lægger i »udvirke«.

Vi mener, at det bør være en betingelse for overhovedet at være med til at sige ja til en regeringskonference, at de spørgsmål er på dagsordenen. Hvad ligger der i Socialdemokratiets formulering?

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Stillet over for det spørgsmål vil jeg sige, at i og med at der bliver en regeringskonference – og det er der jo altså flertal blandt de andre lande for at der bliver – så bør Danmark under alle omstændigheder deltage i regeringskonferencen.

Men det er klart, at et flertal i Folketinget hermed pålægger den regering, der sidder til den tid – måske er det os selv – den pligt at sørge for, at der bliver drøftet andre spørgsmål end økonomisk og monetært samarbejde og netop de præcise ting, vi her har understreget i dagsordenen.

Det vil sige, at det bliver den til den tid siddende regerings opgave på sådan en regeringskonference at sørge for, at det bliver taget op. Og det vil selvfølgelig igen sige, at man kan ikke